

(א) [ב"ב קס"ג, ט] סוכה מד: [ע"ש דממרא האל, א] ע"ז מב, [ד] [לקמן כו, א] (ב) [ע"ז ח"ב כב: ד"ה חורף, א] [לעיל כ"א: א] ס"א כ"ד [ע"ז רש"ל, כ"ד] (ח) מנשרין פ"ב מ"ח ע"ג, (ט) לקמן כ"ה: (י) שם, (יא) [ע"ז דרבי יע"ז], (יב) [לעיל כ"א, א] י"ב ג"א דהאזיב,

הגהות הב"ח

(א) גמ' תעלה ומורה ר"ש: (ב) רש"י ד"ה ונמך וכו' להכי נקט. י"ב ע"ל דף כה ע"ב:

גליון הש"ס

גמ' פליגי רבנן עילה. קטן זה מרביס כ"ג ע"ב:

הגהות הגר"א

[א] גמ' כ"ד מחטין. י"ב הרמב"ם ורש"י לא כתבו כ"ד אלא מחטין כ"ו כ"ג כ"ד וכו' רש"י ומש"ש (בפ"י ר"כ"ב ס"ק כ"א: א) [ב] שם דקתן. רש"י ק"ו ע"ז וי"ב דלמדין וכו' כ"ד ר"ק ור"ש: [ג] ד"ה ע"ל. גמ' סוכה ג"י כ"ד. י"ב ממה מלך (ו"י) כ"ד ר"ש דב"ב כ"ג ע"ב ס"י מרמזו ס"ק כ"ד: (ד)

לעזי רש"י

פוטאי"ש [פוטאי"ש]. חולדה.

מוסף רש"י

עלה אחד בכר אחד. כד אחד וכו' ע"ל אחד ד"ו (סוכה ח"ד). ומן זוטו של ים. ל"ש ה"ח חורף לחמוריו עשר ומתע עשרה פרסאות וטוהף כל מה שמתאב כד"ך חורמ, וכן עושה בכל יום (ע"ז ג"א). ומשולחיתו של נהר. כשהנה גדל ויוצא על גדותיו ופושט (שם). אפילו ברוב ישראל. דעביד מתיאשן, ולא סמך עליהו ינהיגה, ללא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לאין בו סימן (לקמן כ"ב). מכוסה לא יגע בו. דאין זו אפיה שהיא מוחה עליה בלא מולך להעמל, דמשמך הוא (לקמן כ"ב).

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כ"ד.

עין משפט
נר מצוה

ל"ד א מ"י פ"ד מהל' גולה ואפ"ה הלה י"ג סמך עשין עד טו"ש"ע ח"מ ס"י רכ"ב טע"ף כ"א: ל"ה ב מ"י פ"ד ש"ס הל' א סמך עשין עד טו"ש"ע ח"מ ס"י רכ"ב טע"ף טו: ג [מ"י פ"ד מהל' גולה] כ"ד טו"ש"ע ח"מ ס"י רכ"ב טע"ף טו: ל"ו ד מ"י פ"ד מהל' גולה ואפ"ה הל' ב עשין כהשגות ונמנ"ד משה סמך ש"ס טו"ש"ע ח"מ ס"י רכ"ב טע"ף טו: ל"ז ה ו ז מ"י ש"ס פ"א הל' א סמך ש"ס טו"ש"ע ש"ס טע"ף ג וע"ש:

רבנו הגנאל

הלילה שפיר עבד שאין דרך ארץ לגלות בני אדם שחתם עם נשיהם לבני אדם וכן באושפיוזא אם כיבדו ועשה לו מטעמים הרבה ותיקן הבית בכלים מכובדים ושינה האורח מפני כי פחד שלא ירגישו כיבדו ב"ה אדם אחריו כבידו כרכיבין מברך ועוהו בקול גדול וגו' ושינה יאמר ב"ה לי שאלו כלי הן מחזיקין אותו בטביעות עין בלבד בלא נתינת סימנין ליפוך מודה ר' שמעון בן אלעזר בכלים חדישים ששבעתן העין שחייב להכריז מאי טעמא דלמא אתי צורבא מרבנן דלא משנה בדיבוריה דאמר טביעות עינא את לי בהו ושקיל להו. ואלו הן כלים חדישים שאין חייב להכריז בדי ח"ן (הר"ן) אחד וכן היה ר"ש ואמר המציל מן הארץ ומן הדוב ומזוטו של ים ומשולחיתו של נהר והמוצא בארטיטיא ופלטאיא ומעות בבתי נבסיות ובתי מדרשות ואפ"י צורין ובכל מקום שהרבים מצוין שם הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתיאשין מהן, ואיכתיא לן ברוב כנענים או אפ"י ברוב ישראל נמי הרי אלו שלו ולא אפשיטא וקיימא לן תיקו מעשה לקולא. מעשה דמר וזוטרא חסידא פשוטה

ומודה ר"ש בב"ב ששבעתן העין ב"ה. מדקאמר ומודה משמע לרצונן אפילו לא שבעתן העין חייב להכריז וכן מצינו כרצה בר בר חנה דלמך צפ"ק (לעיל דף י"ט). אי טביעות עינא אית לי כגויה וגט לא שבעתו העין ללא משהה איניש גיטא כידיה וקשה ללא מצינו דלמרו רבנן זה צפירוש וי"ל דמזנקט צמתני כריכות ועיגולי דצילה ומחרוזת וככרות הרי אלו שלו ואלו דברים אין דרכן להיות בהן טביעות העין משמע דרברס שדרכן להיות בהן טביעות עין בכל ענין חייב להכריז אפילו לא שבעתן העין אי מלא צמקוס דשמימי רבנן: אב"ר שנים חייב להכריז. דמנין הו סימן ומתימתין דקמני מתחרוזת וככרות הרי אלו שלו אי מיירי דרך נפילה אית שפיר דלאו לא היה מנין סימן שאינו יודע שנפלו צבת אחת ח"נ מיירי דרך הינוח וליכא אלא מתחרוזת אחת וכן עיגול וככר והא דקאמר מתחרוזת היינו מתחרוזת דעלמא ולקמן (דף כ"ה) גבי צבורי פירות וגבי צבורי מעות דפריך ש"מ מנין הו סימן ולא משני צבורי דעלמא דומיא דרישא מתחרוזת ועיגול וככרות וכריכות היינו משום דלא הוה ליה למתני אלא מעות צבורות ופירות צבורות דקמני מעות מפחרות ופירות מפחרות: ב"י קאמר ר"ש ברוב כנענים. וא"ת א"כ מה צריך טעם מפני שהבעלים מתיאשין ח"ל דיש לתלות דמכענטי נפל דהו רובא וי"ל דליצטרך דליפלו יודע ודאי שמישראל נפל קאמר הרי אלו שלו ודמפסיד מתיאש ואומר דכנענים שקלי ליה ואפילו אם ישראל ימלאם לא יכריז דמולה דמן הכנענים נפל דהן רובא: אפ"ר ברוב ישראל נמי. הו שלו וטעמא משום דאיכא אינישי

ללא מעלי וסקלי לה: א"כ תמצי לימיר פליגי פליגי ברוב כנענים או א"כ להך גירסא מספקא אי פליגי אפילו ברוב ישראל ואית ספרים ללא גרסי הכי אלא גרסי את"ל אפילו ברוב ישראל פליגי רבנן עליה ברוב כנענים או לא ולהך גירסא פשיטא ליה דרבנן פליגי עליה ברוב ישראל וחיוב להכריז ולא חיישין לאינישי ללא מעלי וכן נראה דהא תנן אלו שחייב להכריז מלא פירות צבלי וכן כולהו דאיית בהו סימן ומשמע דאפילו צרה"ר דרביס מצינא שם חייב להכריז ללא מדכר רה"י אלא גבי כריכות ודוחק הוא להעמיד בסמטא וכן לקמן אמר לעולם רבנן כו' ומי קמני הרי אלו שלו אינו חייב להכריז קמני ויינח והשתא מ"מ תפשוט דפליגי רבנן ברוב ישראל דקמני אס רוב ישראל חייב להכריז אלא ודאי הא לא מספקא ליה אס פליגי ברוב ישראל ופשיטא ליה דפליגי מכת מתני

כאושפיוזא. שאלוהו על אושפיוזא אס קבלו צכר פניס יפות ולאמר לאו מדה טובה היא כדי שלא יקפלו בו בני אדם שאינן מהוגנין לצא תמיד עליו ויכלו את ממונו: אגניב ליה כסא דכספא. כלי של אושפיוזא היה: כדי מחטין ולינוטיוס. שותלין בו מחטין: ולינוטיוס. מולגות קטנים טעויות בו זהב: אחס אחס. דל אחת ומחרוזת אחד: חייב להכריז. דמנין הו סימן: שו"י. ענפים של אילן: עלה אחד צנד אחד. [א] צמס' סוכה (דף מד): גבי ערבה שנשטרו מקלט עליה ונשתמרו צה שלשה עלין לחין ואיכא דלמרי אפילו עלה אחד צנד אחד כשירה: צנדלס. צבוע וי"א פוטאי"ש (י) ודרך להרוג אוזיזס ותרנגוליס: וכל מקום שהרביס כו'. ואפילו דבר שיש בו סימן: פליגי רבנן עליה. צמרוי"ס: המולא מעות. קא ס"ד צבורי מעות דקמני מתני' חייב להכריז והכא הואיל ורביס מציין שם הרי אלו שלו כנתיאשסו הבעלים: דאזיל צכר רובא. כלומר שהולך צדין מליאה אחר טעם רביס מציניס ס"ס: צבוע ישראל. דקמס צמני כנפיות ישראל צבן: צמפוזיס. ורבנן היא דמודו צמפוזין דתנן (י) מעות מפוזין הרי אלו שלו: כנפיות. אקטיפת מקום שמתכנסים שם להמיעץ ולהועד: דיסני בהו כנעניס. שהן חוץ לעיר ומושיצין צה כנעניס לשמור: מלא צה אפיה. משנה היא צכדר טהרות צעיר שישאל וכנעניס דריס צה צמסכת מנכשירין: ופשוטו. מיהא מקלט משאלותיך דמודו רבנן צבוע כנעניס ופליגי צבוע ישראל: צטמון. דכיון דטמנו לאו אפיה היא הלכך צבוע ישראל יכריז: שאינה עשויה לפנות. גריליס היו צעלים להניחה ימני רביס ולא לפנותה מיד: וגמלך עליה לפנותה. מיד וכל כרחו או יטלנו או יהא הפקר. להכי נקט (י) שאינה עשויה לפנות דאי עשויה לפנות אפיה מדעת היא שהיה לו לחוש שמה יפנה: ואיצינעית

ובבתי מדרשות ובכל מקום שהבעלים מתיאשין מהן מאן שמעת ליה דאזיל בתר רובא ר"ש בן אלעזר שמעת מינה אפילו ברוב ישראל נמי הכ"ע במפוזין אי במפוזין מאי אריא מקום שהרבים מצוין שם אפילו אין הרבים מצוין שם אלא לעולם "בצורין והכא במאי עסקין "בבתי כנפיות של כנענים בתי מדרשות מאי איכא למימר בתי מדרשות דידן דיתבי בהו כנענים השתא דאתית להכי בתי כנפיות נמי דידן דיתבי בהו כנענים ת"ש (י) מצא בה אפיה ואם רוב ישראל בתר רובא רשב"א שמעת מינה כי קאמר רשב"א ברוב כנענים אבל ברוב ישראל לא הא מני רבנן היא תפשוט מינה דמודו ליה רבנן לרשב"א ברוב כנענים אלא לעולם רשב"א היא ואפ"י ברוב ישראל נמי והכא במאי עסקי' בטמון אי בטמון מאי עבידתיה גביה והתנן (י) מצא כלי באשפה מכוסה לא יגע בו מגולה נוטל ומכריז (י) כדאמר רב פפא באשפה שאינה עשויה לפנות וגמלך עליה לפנותה הכא נמי באשפה שאינה עשויה לפנות וגמלך עליה לפנותה ואיבעית

דפרשיסית: מאן שמעת ליה דאזיל בתר רובא. פירוש גבי מליאה ולא שייך הא לפלוגתא דחיישין למיעוט: ותפשוט מינה דמודו רבנן ר"ש ב"ה. וא"ת אי צעיר למפוט דמודו רבנן נימא ר"ש היא וי"ל דמ"מ תפשוט ללא מצינו למימר לר"ש אפילו ברוב ישראל הרי אלו שלו ולרבנן אפילו ברוב כנענים חייב להכריז דאי כר"ש אחיא אס כן ברוב ישראל חייב להכריז לר"ש ואי כרבנן אחיא א"כ ברוב כנענים הרי אלו שלו: במ"מ. ולא צעיר לאוקמה שאין רביס מציין שם מדרפליג בין רוב העיר כנענים לרוב העיר ישראל משמע שמלא צמקוס שרוב בני העיר מציניס שם דאי מלא צמקוס שאין רביס מציין לא הוה ליה למנכט רוב העיר אלא אס רוב כנענים או ישראל שכיחי צמקוס שמלא ו"ת וצטמון למה יגע בו אי משום שיפנה אותה המפנה יקחנה ויכריז וי"ל דשמה המפנה יהיה כנעני או שמא לא ימלאנה המפנה וישליכנה לחוץ עם הזבל ו"ת ואמאי יכריז יקחנה לעצמו דכשלא ימלאנה צעליה יתיאש ויאמר שאדם שאינו הגון לקחה ואע"ג דליכא רובא ישראל דהיינו טעמא דר"ש דשרי ברוב ישראל וי"ל דהו יואש שלא מדעת דצמקוס עדיין לא ידע האזיב שנקחה וכו' כנענים הו שלו דתלין דכנענים הטמינהו דהו רובא: